

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 122/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., Dobšinského 12, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Zdenko Seneši, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 218/2019-244 z 30. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., Dobšinského 12, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Zdenko Seneši, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 218/2019-244 z 30. septembra 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva:

„Sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Pezinok proti žalovaným:

1/ ██████████, 2/ ██████████, 3/ ██████████, 4/ ██████████ domáhala vypratania nehnuteľností: rodinný dom...

Na pojednávaní dňa 26.05.2016 sťažovateľka vzala návrh späť z dôvodu, že žalovaní nehnuteľnosti vypratali. Uznesením zo dňa 26.05.2016, sp. zn. 6C/164/2011 Okresný súd Pezinok konanie zastavil. Následne Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 14.10.2016 priznal sťažovateľke náhradu trov konania. Toto rozhodnutie Krajský súd v Bratislave rozhodnutím zo dňa 30.06.2017 sp. zn. 4Co/142/2017 zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Neskôr Okresný súd Pezinok uznesením zo dňa 25.07.2019 priznal žalobkyni proti žalovaným v 1. až 4. rade právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v Bratislave následne napadnutím rozhodnutím zo dňa 30.09.2019, sp. zn. 4Co/218/2019 rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že priznal žalovaným 2/, 3/ a 4/ voči sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu..“

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že „Krajský súd v Bratislave zaviazal sťažovateľku na náhradu trov konania voči žalovaným 2. rade a 4. rade z dôvodu, že sťažovateľka mala procesné zaviniť zastavenie konania. V prípade napádaného rozhodnutia ide o rozhodnutie týkajúce sa trov konania, avšak vzhľadom na povahu veci pre posúdenie otázky náhrady trov konania, resp. procesného zavinenia zastavenia konania, bolo potrebné zaoberať sa dôsledne meritom veci...“.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave je založené na tvrdení, že žalovaná v 2. rade v čase podania žaloby nebývala v predmetnej nehnuteľnosti. Krajský súd v Bratislave sa však v tejto súvislosti nevysporiadal s judikatúrou, v zmysle ktorej vypratáním nehnuteľnosti sa rozumie odstránenie všetkých hnutel'ných vecí nachádzajúcich sa v priestoroch nehnuteľnosti a zabezpečenie opustenia priestorov osobami tam sa nachádzajúcimi (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 4Co/111/2012 zo dňa 19.04.2013); na túto judikatúru, na ktorú sťažovateľka poukazovala nijako nereagoval.

Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozhodnutia ďalej uvádza, že sa nemôže stotožniť s odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie v tom smere, že žalovaná v 2. rade mala ako predchádzajúci vlastník v zmysle § 29 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. odovzdať zápisnične sťažovateľke ako vydražiteľovi rodinného domu rodinný dom bez zbytočných prietahov. Konkrétne dôvody prečo Krajský súd v Bratislave v tejto časti nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie Krajský súd v Bratislave neuvádza, resp. uvádza ich zmätočne a nejednoznačne. K námietkam sťažovateľky, v ktorých namieta, že pokiaľ jej žalovaná v 2. rade neoznámila, že rodinný dom vypratala, nevykonala nikdy žiaden úkon smerujúci k odovzdaniu rodinného domu, či už fyzickým odovzdaním rodinného domu alebo symbolickým odovzdaním (protokol o odovzdaní, odovzдание klúčov), nemožno tvrdiť, že nehnuteľnosť bola vyprataná (žalovaná v druhom 2. rade na skutočnosť, že dom vypratala v priebehu konania nepoukázala), sa Krajský súd v Bratislave nevyjadril vôbec. Krajský súd v Bratislave sa takisto nezaoberal tým, že či vôbec bolo možné od sťažovateľky spravodlivo očakávať, pokiaľ jej nebolo vypratanie oznámené, aby sťažovateľka zisťovala, či žalovaná rodinný dom vypratala.

Máme za to, že práve z tohto dôvodu bola žalovaná v 2. rade povinná v prípade vypratania rodinného domu preukázateľne odovzdať rodinný dom žalobkyni. Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozhodnutia vo vzťahu k žalovanej v 4. rade konštatuje, že voči nej nemožno vyvodzovať procesné zavinenie zastavenia konania, napriek tomu, že zostala v rodinnom dome bývať so žalovaným v 1. rade, nakoľko nemohla sama určovať miesto svojho pobytu, pričom Krajský súd v Bratislave v odôvodnení neuviedol, na základe akej právnej argumentácie dospel k uvedenému záveru, a neodkázal na žiadny právny predpis,

ktorého aplikácia by mohla Krajský súd v Bratislave priviesť k takémuto právnomu záveru.“.

5. Napadnuté rozhodnutie je podľa sťažovateľky arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v ňom krajský súd nevysporiadal „*so všetkými argumentami sťažovateľky, nebral do úvahy judikatúru súdov a bez toho, aby bolo vykonané dokazovanie nekriticky prevzal za správne len tvrdenia žalovaných, vyvedené závery sú tak zjavne neopodstatnené a arbitrárne.“.*

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 218/2019-244 z 30. septembra 2019, napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95,

II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľky krajský súd nereagoval na všetky jej podstatné námietky týkajúce sa otázky priznania náhrady trov konania protistrane z dôvodu procesného zavinenia zastavenia konania.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

17. Uznesením č. k. 4 Co 218/2019-244 z 30. septembra 2019 krajský súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že žalovaným 2, 3 a 4 priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a taktiež aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

18. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či v konaní o vypratanie nehnuteľnosti krajský súd uznesením č. k. 4 Co 218/2019-244 z 30. septembra 2019 ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o priznaní náhrady trov konania žalovaným 2, 3 a 4 z dôvodu procesného zavinenia zastavenia konania zo strany sťažovateľky.

19. V relevantných častiach uznesenia č. k. 4 Co 218/2019-244 z 30. septembra 2019 krajský súd predovšetkým uviedol:

„12. Súd prvej inštancie vo svojom uznesení zo dňa 14.10.2016 č. k. 6C 164/2011-159 priznal žalobkyni právo na náhradu trov konania s odôvodnením, že žalovaní 1/ až 4/ vypratali spornú nehnuteľnosť po podaní žaloby a zavinili tak zastavenie konania.

13. Odvolací súd uznesením zo dňa 30. júna 2017 č. k. 4Co 142/2017-194 toto uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí skonštatoval, že ak dôjde k zastaveniu konania v dôsledku žaloby, je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesné zavinenie zastavenia konania na oboch procesných stranách, teda na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa týmto neriadil a len prevzal tvrdenie žalobkyne, že žalovaní 1/ až 4/ vypratali predmetnú nehnuteľnosť po podaní žaloby bez ďalšieho odôvodnenia a vysporiadania sa s tvrdeniami žalovaných v priebehu konania vzhľadom ich užívania alebo neužívania tejto nehnuteľnosti.

14. Napadnutým, v poradí druhým rozhodnutím, súd prvej inštancie priznal žalobkyni proti žalovaným 1/ až 4/ právo na náhradu trov konania a svoje rozhodnutie odôvodnil tým,

že žalobou doručenou súdu dňa 27.5.2011 sa žalobkyňa domáhala vypratania nehnuteľnosti - rodinného domu v [REDAKOVANÉ], ktorú nadobudla na základe Osvedčenia o vykonaní dobrovoľnej dražby N 63/2011 z 8.3.2011. Následne na základe žiadosti bol v katastri nehnuteľnosti vykonaný zápis vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaní boli písomne vyzvaní, aby dobrovoľne uvoľnili predmetnú nehnuteľnosť do 17.5.2011 z dôvodu zabezpečenia nehnuteľnosti pred vznikom a spôsobením škody jej neoprávneným užívaním, pričom po výzve nehnuteľnosť neuvolnili a nevypratali, nehnuteľnosť ďalej protiprávne užívali, a preto bolo dňa 18.5.2011 podané trestné oznámenie.

Pokiaľ ide o žalovanú 2/, uviedol, že táto bola bezpodielovým spoluvlastníkom rodinného domu a ako predchádzajúci vlastník mala v zmysle § 29 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. odovzdať zápisnične žalobkyňi ako vydražiteľovi rodinného domu rodinný dom bez zbytočných prietáhov. Z listinných dôkazov založených k predmetnému konaniu vyplýva, že žalovaná túto povinnosť nespĺnila a ani žalobkyňi neoznámila, že rodinný dom vypratala, nevykonala žiaden úkon smerujúci k odovzdaniu rodinného domu. Bez odovzdania nehnuteľnosti nemožno tvrdiť, že bola nehnuteľnosť vyprataná a v priebehu konania žalovaná 2/ na túto skutočnosť nepoukázala. Vzhľadom k tomu, že žalovaná 2/ rodinný dom žalobkyňi neodovzdala, mala tak podľa neho až do opustenia domu všetkými osobami v nehnuteľnosti postavenie neoprávneného držiteľa veci. Pokiaľ ide o žalovanú 3/, nemal preukázané, že by ona osobne alebo prostredníctvom zákonných zástupcov oznámila vypratanie nehnuteľnosti. Žalovaná 4/ užívala predmetnú nehnuteľnosť spoločne so žalovaným 1/, a to až do vypratania nehnuteľnosti v apríli 2016...

15. Žalobkyňa podala žalobu o vypratanie predmetnej nehnuteľnosti dňa 27.5.2011 s tvrdením, že žalovaní 1/ až 4/ túto neoprávnenene užívajú a napriek jej výzve ju neuvolnili a nevypratali. Žalobkyňa svoje tvrdenia o užívaní nehnuteľnosti žalovanými nepodložila dostatočnými dôkazmi. Predložila rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 21.5.2015 sp. zn. 38T 25/2015, z ktorého vyplýva, že tento sa týka len žalovaného 1/ ako uznaného za vinného z protiprávneho užívania rodinného domu vo vlastníctve žalobkyne. Tento ani užívanie predmetnej nehnuteľnosti nenamietal. Žalovaní 2/ a 3/ označili podanie žaloby voči nim za nedôvodné z dôvodu, že v čase jej podania v predmetnej nehnuteľnosti nebývali, žalovaná 4/ ako v tom čase maloletá, ktorá sama nemohla určovať miesto svojho pobytu,

v tejto nehnuteľnosti bývala spolu so žalovaným 1/. Na preukázanie svojich tvrdení navrhli aj vykonanie dôkazov.

16. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí s uvedenými tvrdeniami žalovaných nevysporiadal a nemožno sa stotožniť ani s jeho odôvodnením v tom smere, že žalovaná 2/ že bola bezpodielovým spoluvlastníkom rodinného domu a ako predchádzajúci vlastník mala v zmysle § 29 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. odovzdať zápisnične žalobkyni ako vydražiteľovi rodinného domu rodinný dom bez zbytočných prieťahov, pretože samotné konanie bolo uznesením Okresného súdu Pezinok zo dňa 31.5.2012 č. k. 6C 164/2011-72 prerušené z dôvodu, že v konaní pod sp. zn. 6C 100/2011 prebiehalo konanie o neplatnosť dražby, na základe ktorej žalobkyňa predmetnú nehnuteľnosť vydražila. Toto konanie bolo právoplatne v neprospech žalovaných rozhodnuté dňa 13.3.2014 a žalovaná 2/ už nebola bezpodielovou spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, pretože vyhlásením konkurzu dňa 15.4.2011 došlo k zániku BSM, navyše žalovaná 2/ v nehnuteľnosti nemala bývať, so žalovanou 3/ sa odsťahovali, žalovaná 2/ nemohla byť neoprávnenou užívateľkou predmetnej nehnuteľnosti, za ktorú ju tak označil súd prvej inštancie, nemožno za správne považovať ani jeho zdôvodnenie, že nemal preukázané, že žalovaná 3/, by ona osobne alebo prostredníctvom zákonných zástupcov oznámila vypratanie nehnuteľnosti, keď túto užívať nemala a dôkazná povinnosť spočívajúca v preukázaní tvrdenia žalobkyne, že žalované 2/ a 3/ v predmetnej nehnuteľnosti bývali, bola na žalobkyni. Čo však nepreukázala. Pokiaľ v rodinnom dome zostal bývať žalovaný 1/ so žalovanou 4/, možno tiež prisvedčiť odvolacej námietke žalovaných, že žalovaná 4/, v tom čase maloletá, nemohla sama určovať miesto svojho bydliska, ale len základe rozhodnutia rodičov, preto nemožno vyvodzovať voči nej procesné zavinenie zastavenia konania.“

20. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

21. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené

v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

22. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namiatané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namiataným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

23. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

24. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd

zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

25. Vzhľadom na to, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd, vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, podčiarkuje, že na základné právo na súdnu ochranu zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

26. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

27. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

28. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade

so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojene kráľovstvo z 23. 9. 1997).

29. Vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

IV.

Záver

30. Vychádzajúc predovšetkým z už uvedeného posúdenia veci (bod III tohto odôvodnenia), ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa priznania náhrady trov konania žalovaným 2, 3 a 4 z dôvodu procesného zavinenia zastavenia konania zo strany sťažovateľky a ním vyslovený právny záver má aj podľa ústavného súdu racionálny základ, je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

31. Krajský súd tak dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k posúdeniu základnej právnej otázky, ktorou bolo priznanie náhrady trov konania žalovaným 2, 3 a 4 z dôvodu procesného zavinenia zastavenia konania zo strany sťažovateľky, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré (v posudzovanom prípade, pozn.) sú

v súlade s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

32. Krajský súd sa s argumentáciou sťažovateľky nestotožnil, a preto napadnutým rozhodnutím zmenil uznesenie súdu prvej inštancie tak, že žalovaným 2, 3 a 4 priznal v plnom rozsahu proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania a taktiež aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené či arbitrárne, a preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia krajského súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia.

33. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu